

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ WINIFRED DUKE

Ο ΨΥΣΤΟΣ ΜΑΖΙ ΣΑΣ!...

ΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ!... 'Ο Χιούγκ Κάρολαμπ κ' η νεαρή σύζυγός του Μίριελ καθόντουσαν κοντά στο τζάκι, ό ένας άπέναντι στον άλλο, κουρασμένοι άκόμα από τή Χριστουγεννιάτικη δεξίωση, μά κ' εύτυχισμένοι πού έμειναν μονάχοι επτέλους.

—Τι όμορφα πού είνε τά φτενιά Χριστούγεννα κοντά σου, Μίριελ! Ψυθόρισε μ' ένα στεναγμό εύτυχίας ό Χιούγκ. 'Έξω είνε κοσμοζαλασιά, βρέχει, μά φυσάει δαιμονιομένα, κ' έδώ μέσα είνε ή θαλπωρή κ' ή όμορφιά σου, Μίριελ!...

—Κόλακα! χαμογέλασε εκείνη, σιωπώντας παιχνιδιάρικα στην άναστατική της πολυθρόνα. Κοντεύουν μεσάνυχτα τώρα, μά άκόμη δέν ξεχασα τίς φλογερές ματιές πουρριζνες πρσ όλίγου σέ μιά θελακτική καλοσημέ φήμη μου... Μά έννοια σου, δέν είμαι έγώ ζηλιάρικα σάν τή Γραβίελ!...

Στό άκουσμα του όνόματος της πρώτης του γυναίκας, της πεθαμένης πειά Γραβίελ Πιτιδοθ, ό Χιούγκ χλωμάσε άναπείσθητα. 'Έβριζε έπί επιληρτικό βλέμμα στη χαριτόβρυτη και ένπλοιαη νεαρή γυναίκα του καί της ελεε κάπως τραχιά!...

—Σόπα, Μίριελ!... Τί είν' αυτά πού λές; Γιατί μέ πικραίνεις έτσι, άφοδ για χάρι σου

δέκοφα τό πρόσματό άκόμη πένθος μου, για να σέ παντρευθώ... Σεχνάς πώς τά περυσινά Χριστούγεννα παντρευτήκα μαζί της;

'Η Μίριελ γέλασε πού ένπλοιαη τώρα. Μά στη στιγμή, χλωμάζοντας κ' έσεινη από κάτοκα θήμη, κ' άλλάζοντας έφαρσαι προσώπου καί θέμα, μέ άτασια πεταλούδας, ψυθόρισε φοβισμένα:

—Πές μου, Χιούγκ, μήπως είνε στοιχειωμένοι ό πάργος αυτός πού καθόμαστε;

—Όχι, όλο άνοησίες λές άπόψε! Ξεφώνισε μέ δυσφορία ό σύζυγός της. Μά τί έπαθες, τί σ' έπασε, λοιπόν, γίνικαί μου Μίριελ;

'Η γυναίκα του δέν άποκρίθηκε άμέσως. 'Έμεινε άρκετή ώρα, μέ σκυρτό κεφάλι καί μισόκλειστα μάτια, σάν να άνατολούσε κάποια μυστηριώδη γεγονός, κ' όστερα μουμούρισε:

—Χθές βράδυ... 'Έξω άπ' τήν κρεβατοκάμαρά μου... Κάποιος περπατούσε στό διάδρομο... Θά ήταν μεγάλος, βαρύς... Γιατί έτριζαν τά σανίδα τόσο, πού ζήτησα άμέσως... Πεπάχητα μισόγυνη από τό κρεβάτι, άνοιξα τή πόρτα κ' άναμα τό φως... 'Ερημιά στό διάδρομο... Μά φανόντουσαν ολοκάθαρα στό σανίδωμα τά ίγρά άχνάρια των γυναιών ποδιών εκείνου πού είχε προσπεράσει τήν πόρτα μου λίγες στιγμές πρίν...

Χτύπησαν από τρώμο τά σαρόνια της νεαρής γυναίκας καί σκίρτης, άνατριχιάζοντας σύγκορη. Καί ζαρόνοντας, σάν νάθελε να ζεσταθί όστερα από τό μυστηριώδες ρίγος της, ψυθόρισε τά άλλάστοα αυτά λόγια:

—Μά ήταν τόσο μικρά τά άχνάρια των γυναιών ποδιών στό σανίδα... 'Ενώ τό κορμί πού στηρίζοταν σ' αυτά τά πόδια έπερσε νάναι τόσο μεγάλο, τόσο βαρύ, για να τρίξουν έτσι τά σανίδα... Κορμί γίγαντιος καί πόδια μικροσού παιδιού!...

—'Α!... 'Α!... Βρυχήθηκε άσπρηράτητα ό Χιούγκ, άναπιδόντας όρθός.

Μιά άσπρητή έσοκα τό μυαλό του καί θυμήθηκε. Θυμήθηκε τή γυναικάρικα καί μεσόκοπη Σκωτσέζα Γραβίελ Πιτιδοθ, τήν πεθαμένη πειά πρώτη του γυναίκα, μέ τό γιγάντιο κορμί της καί τά σάν Κινέζας μικροσούλια ποδαράκια της. 'Εβγαλε τό μαντήλι του, μέ χέρι πού έτρεψε, καταστρίγνο, σάν χέρι νεκρού, καί τό πέρασσε άπ' τό ιδρωμένο πρόσωπό του...

Κι' ή Μίριελ, άμίλητη, πού άνατριχιασμένη άπ' τά άλλό-

κοτα κατώματα του σιζόγου της, είχε ζαρόσει βαθιά στην πολυθρόνα, σάν γατίτσα πού ζρόννε...

...«'Ο Ψυστός μαζί σας, άρχοντές μου χαρωποί!...».

'Ετσι άκούστησαν 'Έξω, κ' άνάμεσα από τό σβήλασμα του άνέμου καί της βροχής, τά χαριόσινα λόγια των παιχών Άγγλικών καλλάνδων, καθώς τά έφραλαν τρεις-τέσσερες τραχειές φωνές χωρικών, σνοδευόντάς τα καί μέ άλλεγη ύπάρκρουσι κουδουνιών καί κινιβάλων!...

...«'Ο Ψυστός μαζί σας, άρχοντές μου χαρωποί, στά εσθίμα φτενιά Χριστούγεννα...».

—Μτά! Τά εκάλλαντα λένε άκόμα! ψυθόρισε μέ άνακούρσι ή Μίριελ, πιδόντας από τήν πολυθρόνα της. Τούς φωνάζουμε, Χιούγκ, να μάς τά πουνε; ... Θά έλαφρώσει τό μυαλό μας λίγο... Τί μάς ήθε καί των δύο μας τώρα ν' άναστατοούμε έτσι, από πλοτινία άφορμιά; 'Ισως καί να γελίστρια!...

—Ναί... Ναί!... παραδέχτηκε μέ στεναγμό λυτρωμού κ' ό Χιούγκ. 'Ισως μέ τό πρόσμα τραγούδι τους, τά άρελή αυτά χωρατάστοια κατσοθόσουν να δώσουν τίς μαίρες ιδέες καί τήν άποσοδωτική κωκωκεριά μας!...

Πάτης τό κορμί του κουδουνού κ' ελεε στον κωκαριέρη πού έμφρασθηκε να άδηγήσει στό ίσογειο τή συντροφιά των χωρικών, προσφέροντάς τους άφρονα κρασί καί μεζέδες. 'Επειτα κατέβησαν κ' ό δύο τους, χειροπατοί, νοώθοντας μέσα τους τήν άπαρτήρη άνάγη να βρεθούν μέ συντροφιά, γιατί ήταν άνάσκα να κομηθούν, παρ' όλη τήν κούραση πού δοκίμασαν κατά τό δικαστριο της έπισημης ήμέρας.

Στην έμφράσι τους τά χωρατάστοια σφραβόσαν όφθα, ήσαν στην όψη τους κρασί τά κροτάλια ποτήρια καί τραγοθόσαν άλλη μη φράσι τά Κάλλαντα. 'Ο Χιούγκ τούς άφησε στό τραπέζι μιά χούφτα νομάματα, σίστησε στούς ήσπερές να περικοθύνουν άκόμη τή συντροφιά, ως ότου χορτάσει, κ' όστερα ελεε στη Μίριελ:

—Πηγαινω μιά στιγμή ως τό γραφείο μου... 'Εσ' άν νυστάξης, άνεδα να κομηθής... Φτάνω κ' έγώ σέ λιγάκι!...

Μήπως στό σκοτεινό γραφείο του, δύο-τρεις πόρτες πού πέφα κοντά στό βάθος του διαδρόμου. Σεπλώθηκε σέ μιά πολυθρόνα, αντίκρου στό σθητό τζάκι, δίχως ν' άνάγη φως. Βυθόθηκε σέ σκέψης.

'Ω, πόσο ένωκαθε τήν άνάγη της σκεπτινιάς καί της μοναξιάς εκείνη τή στιγμή... Πόσο τον τάρασαν τά λόγια της άνάστατης γυναίκας του... Γι' άντί το κορμί κ' ίγρά άχνάρια ποδιών μικροσού παιδιού!

'Εσφριζε τό κεφάλι του ό Χιούγκ μέ λίσσα, κ' ή γροθιά του βυθόζονταν στούς κροτάριος του, πού του πονούσαν από τό σφραζοτήριά τους... 'Αρνόταν να σκεπθί ό Χιούγκ τό άταίο γεγονός, τό πένθος κ' άμωρτιό, πού ζευτιόχτηκε λίγους μόλις ήμερες πρίν, εκεί πάνω στη Σκωτία...

Παό!... Τί!...

'Αρνόταν ό Χιούγκ να τό σκεπθί... Γιατί καί λίγο να τό άγγιζε μέ τή σκέψη του καί μέ τή θυμική του από τό γεγονόσ, άμέσως χλωμάσε, άνατριχιάσε καί τά δόντια του χτυπούσαν από ύπερφορμώ τρώμο, σάν κατανιπέτες χοφρετριάς...

—Άνοχτό παράθυρο έδώ; μουμούρισε μέ φροση άξαφρα καί νύχτηρε όρθός, γιατί μιά ίγρη πνοή άνέμου του χτύπησε τό ιδρωμένο πρόσωπο.

—Χέμ... Χέμ... Χέμ!... Δέν τόκλεισα, βλέπεις, σέρ!... άντήρησε άμέσως στό σκοτάδι—έκει άντίκρου του, κοντά του—μιά σαρκαστική, βραχνή φωνή...

Κυνηγημένος σάν από βουκόλακα, ό Χιούγκ, άνάσκαος να φωνάζη, άπλωσε τό χέρι του στον τοίχο κ' άναψε τό φός.

'Ενας γηραλέος άλήτης, μέ άταίο παροισαστικό καί μέ βροσιμα άπ' τή βροχή κουρέλια στό κορμί του, ήταν έαπλομένος άτάραχα στην άντικρινή του πολυθρόνα!...

—Αποδοτή!... Τί θέλεις δώ μέσα; ζεστόμισε μέ δυσκολία ό Χιούγκ.

—'Έχω τό σκοπό μου! ε!

'Εκει, στό διάδρομο, κοιτόταν τό πτώμα της λαίδης Μίριελ

